

A decorative border of black ink-drawn vines with leaves and small flowers, framing the text on all four sides.

Lieve lezer,

De totstandkoming van *Alchemised* is een lang proces geweest. Als ik probeer te bedenken wanneer het allemaal precies is begonnen, heb ik ergens het gevoel dat het al voor mijn geboorte in de pijn zat en ik het al mijn hele leven met me meedraag.

Alle boeken en projecten kunnen soms zo voelen, vermoed ik. Dan zijn ze zo met hun schepper vervlochten dat het moeilijk te zeggen is wanneer ze precies zijn begonnen. Zelf heb ik in mijn jeugd heel veel tijd doorgebracht met verhalen lezen over helden, zowel fictieve als historische. Mannen en jongens leken het monopolie te hebben op het verrichten van echt belangrijke daden. Nu was ik een behoorlijke robbadoes, maar ik kon me nooit met mannelijke hoofdpersonen identificeren. Daarvoor werd ik te vaak herinnerd aan mijn plaats in de wereld, de marges waarin ik me diende op te houden. Ik moest vooral mooi, gevat en braaf zijn.

Het was een zeldzaam genoegen wanneer een van de hoofdpersonen een meisje was, maar zelfs dan was ze uiteindelijk toch maar een sidekick, de kribbige, verstandige technische ondersteuner van de échte hoofdpersoon. Hoeveel ze ook deed, ze was nooit de held, en haar inspanningen, opofferingen en lijden waren gewoon de dingen die een meisje hoorde te doen. Ze moest vooral behulpzaam zijn, doen wat de anderen lieten liggen, de stem van de rede zijn en de saaie, eentonige logistiek van het overleven en de onbeduidende genezende taken op zich nemen.

Ik was al volwassen toen er eindelijk boeken begonnen te verschijnen met sterke vrouwelijke personages,

A decorative border of black ink-drawn vines with small leaves and clusters of berries, framing the text on all four sides.

en hoezeer ik ook genoot van die tegenbeweging, ik voelde me ook altijd merkwaardig uitgewist door die hoofdpersonen en het feit dat hun kracht altijd nadrukkelijk mannelijk was. Het was hetzelfde gevoel dat me als kind altijd had bekropen: dat ik alleen sterk, belangrijk en waardevol kon zijn als dat ten koste ging van mijn vrouwelijkheid.

Helena Marino is overduidelijk vrouwelijk, niet omdat ze over een sterke intuïtie beschikt, of zuiver, zedig of 'goed' is, maar vanwege haar pragmatisme, haar vermogen om te doen wat noodzakelijk is, ook als ze er geen erkenning of waardering voor ontvangt, en omdat ze bereid is tot het uiterste te gaan voor de mensen van wie ze houdt.

Ik heb me altijd aangetrokken gevoeld tot de vrouwelijke gothic, tot de manier waarop de buitenwereld de innerlijke wereld van de vrouwelijke protagonist weer spiegelt, en de manier waarop die verhalen onderdrukte verlangens en emoties verkennen in een claustrofobische en beperkende omgeving waarin vrouwelijke eigenschappen als gebreken worden beschouwd. Romantische verhalen, geen verhalen over romantiek, maar verhalen waarin de kracht van emoties werelden doet beven en alles verteert en verandert. Verhalen waarin liefde gelijkstaat aan honger en de personages uitgehongerd zijn.

Alchemised en Helena zijn een hommage aan de boeken en personages waarmee ik zo'n groot deel van mijn leven een emotionele resonantie ervoer. Ik hoop dat jij ook van ze zult gaan houden.

Liefs,

Sen

NOOT VAN DE SCHRIJVER

Dit is een roman die de duisterste aspecten van oorlog en overleven verkent. Deze kunnen als schokkend worden ervaren. Zie voor meer informatie de opmerkingen over de inhoud, achter in het boek.

Deel I

PROLOOG

Soms vroeg Helena zich af of ze nog ogen had. Er kwam nooit een eind aan de duisternis die haar omringde. Eerst had ze gedacht dat er, als ze maar lang genoeg wachtte, een glimpje licht zou verschijnen, of dat er iemand zou komen. Hoelang ze echter ook wachtte, er kwam niets.

Alleen de eindeloze duisternis.

Ze had een lichaam, want ze voelde dat het haar als een kooi omvatte, maar zelfs met de grootste moeite en vastberadenheid kon ze er geen beweging in krijgen. Het zweefde maar wat, log en zonder ergens op te reageren, behalve wanneer het door een schok hevig verkrampde. Dan trok er vanuit haar nek een stroomstoot door haar heen die elke spier in haar lichaam krachtig deed samentrekken. Net zo snel als zo'n schok was gekomen, verdween hij weer. Dat was het enige waaraan ze het verstrijken van de tijd kon afmeten.

Die schokken kreeg ze om ervoor te zorgen dat haar spieren niet helemaal zouden wegteren terwijl ze in stasis verkeerde. Dat detail herinnerde Helena zich. Ze herinnerde zich dat ze hier als gevangene naartoe was gebracht, werd geconserveerd, maar dat iemand haar op een dag zou komen halen.

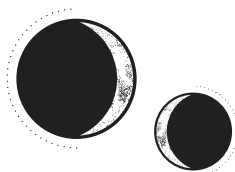
In het begin had ze de tijd tussen twee stroomstoten bijgehouden om te berekenen hoe vaak ze er een kreeg. Ze had de secondes geteld: 10.800. Elke drie uur, zonder uitzondering. Altijd hetzelfde. Daarna had ze de schokken zelf geteld, maar toen dat getal maar bleef oplopen, was ze ermee gestopt. Ze wilde het liever niet weten.

Ze dwong zichzelf zich op andere dingen te concentreren dan op het wachten, de eindeloosheid, het donker. Wachten moest ze nu eenmaal, dus legde ze zichzelf een regime op om haar geest fris te houden. Ze

stelde zich wandelingen voor, kliffen, de hemel. Ze bezocht alle plekken waar ze ooit had rondgelopen, dacht aan alle boeken die ze had gelezen.

Ze moest volhouden, alert blijven. Op die manier zou ze voorbereid zijn. Ze móést voorbereid zijn.

Ze weigerde zichzelf te laten wegwijnen.

1

Toen er licht kwam, spleet het Helena's hoofd bijna in tweeën.
Er werd geschreeuwd.

Een stem doorkliefde de zintuiglijke marteling. 'Kut! Hoe kan het dat deze wakker is?'

Het licht stak als een priem die door haar ogen in haar brein werd geramd. Lieve goden, haar ogen.

Ze kronkelde. Het felle licht werd troebel, kolkte om haar heen. Brandende vloeistof stroomde in haar keel. Er klonk gebulder in haar oren.

Glibberige vingers drukten tot op het bot in haar armen en sleurden haar overeind. Er stroomde lucht in haar longen, die verwoed probeerden zich van het vocht te ontdoen.

'Die klote-stasisgel ook. Ik heb geen fatsoenlijke grip. Zorg dat ze haar kop houdt! Nog even en ze verdrinkt.'

Haar hoofd klapte ergens tegenaan toen ze haar lieten vallen. Ze haalde haar handen open aan ruwe steen. Blind tastte ze om zich heen en ze probeerde zichzelf overeind te duwen. Hoewel ze haar ogen stevig dichtgeknepen hield, voelde het licht als een mes in haar schedel. Er werd een hard voorwerp van haar nek losgerukt en er stroomde iets warmes en nats over haar huid.

'Hoe is het in godesnaam mogelijk dat ze wakker is? Kennelijk heeft iemand bij haar de dosering verprutst. Laat haar niet weggroepen.'

Haar armen werden weer beetgepakt en ze werd overeind gehesen.

Ze rukte zich los en dwong haar ogen open. Het enige wat ze zag was oogverblindend wit. Ze dook erop af.

'Stom kreng! Je hebt me gekrabd!'

Pijn verspreidde zich als een explosie door haar achterhoofd.

Toen ze bij bewustzijn kwam, was er nog steeds licht.

Dat bewustzijn sijpelde slechts langzaam door, alsof ze zich onder water bevond en naar het rimpelende oppervlak zwom, net buiten haar bereik. Haar oogleden waren gesloten en het licht bevond zich aan de andere kant ervan. Ze werd zich er nu al van bewust hoeveel pijn het deed.

Ze lag op iets hards, een koude tafel. Het metaal onder haar vingertoppen was inert.

Vaag kon ze stemmen onderscheiden, gedempt maar dichtbij.

‘Nou?’ Een vrouwenstem. ‘Zijn er nog meer?’

‘Nee.’ Een mannenstem, die eerste stem van zo-even. ‘We hebben de rest er ook uit getrokken. Alleen deze was verkeerd opgeslagen.’

‘En ze was bij bewustzijn toen je de tank opende?’

‘Zeker weten. Begon meteen te gillen toen we het deksel eraf haalden en haar overeind trokken. Ik kreeg zowat een rolberoerte, geloof me. Willems schrok er zo van dat hij haar bijna verzoop, en toen we haar er eindelijk uit hadden, leek ze verdomme wel een wild beest. Ze krabde me zowat aan flarden voor we haar knock-out sloegen. Ze had een infuus en alles, maar de verdoving was uitgeschakeld. Iemand zal er wel tegenaan hebben gestoten.’

‘Dat verklaart nog niet waarom er over deze zo weinig gegevens zijn,’ zei de vrouw. ‘Nogal vreemd.’

‘Waarschijnlijk een haastklus. Ze kan hier nog niet zo lang liggen. Zelfs degenen die wél goed zijn gedaan, zijn voor het grootste deel dood. In de meeste tanks zit alleen nog soep met botten.’ De man lachte nerveus.

‘We zullen wel meer te weten komen als ik haar eenmaal in Centraal heb,’ zei de vrouw. Ze klonk ongeïnteresseerd. ‘Goed dat je dit hebt gemeld. Het is een anomalie. Laat me weten hoeveel van de anderen wakker worden. Lijken die nog intact genoeg zijn voor reanimatie gaan naar de mijnen. De levende voorraad gaat naar de Buitenpost.’

‘Natuurlijk. En u doet een goed woordje voor me, hè? Het zou zwaar wegen als het van u afkomstig was.’ De man klonk hoopvol en zijn gegrinnik was geforceerd. ‘Ik word er niet jonger op, snapt u wel.’

‘De Hogenecromancer heeft veel verzoeken te beoordelen. Je werk

zal niet worden vergeten. Laat een vrachtwagen klaarmaken voor transport.'

Er klonken wegstervende voetstappen, gevolgd door een geërgerde zucht.

'Je hoeft geen bewusteloosheid te veinzen. Ik weet dat je bij kennis bent. Open je ogen,' zei de vrouw. 'Ik heb je zintuigen aangepast, dus als het goed is, is het licht niet meer te fel.'

Voorzichtig tuurde Helena tussen haar wimpers door.

De wereld om haar heen was groen en schemerig. Alle vormen waren als schaduwen. Rechts van haar bewoog een vagelijk menselijke gestalte.

Haar ogen volgden de gestalte met enige vertraging.

'Mooi. Je volgt instructies op en je kunt bewegingen volgen.'

Helena wilde iets zeggen, maar er kwam alleen een zachte snik over haar lippen.

Er klikte een pen en er werd door papieren gebladerd.

'Dus... gevangene 1273, of ben je gevangene 19819? Je hebt twee gedetineerdennummers en geen van beide is volgens de gegevens in deze faciliteit aanwezig. Heb je toevallig ook een naam?'

Helena zei niets. Nu alleen al de gedachte aan licht geen angstaanjagend concept meer was, kon ze weer een beetje helder denken. Ze was nog steeds een gevangene.

De vrouw slaakte een ongeduldige zucht. 'Begrijp je wat ik zeg?'

Helena reageerde niet.

'Nou ja, ik kan natuurlijk ook niet veel verwachten. We zullen het snel genoeg weten. Jullie daar, neem haar maar mee.'

De gestalte vervaagde en er verschenen enkele nieuwe. Koude huid drukte tegen haar polsen. De stank van chemische conserveringsmiddelen en oud vlees brandde in haar neus. Necroslaven. Ze probeerde de gezichten te onderscheiden, maar haar ogen dwaalden telkens af en weigerden scherp te stellen.

De tafel begon te trillen toen hij over een stenen vloer werd gereden, en de trillingen trokken door haar schedel tot in haar tanden.

Toen was het licht opeens zo fel dat het was alsof er naalden in haar netvliezen werden gestoken. Ze slaakte een gedempte kreet en kneep haar ogen weer dicht.

Er volgde een misselijkmakende ruk naar boven en alles werd weer donkerder. Ergens onder haar kwam een motor brommend tot leven.

Ze moest ontsnappen. Ze probeerde te verschuiven en voelde het gerammel van metaal.

‘Stilliggen.’ Daar was de stem van de vrouw opeens weer, heel dichtbij.

Helena schrok terug. Ze haalde snel en hijgend adem en haar voeten spanden zich in hun ketenen. Ze moest vluchten. Ze moest...

‘Maak mijn dag niet moeilijker dan hij al is,’ zei de vrouw op ijzige toon.

Vingers omklemden Helena’s schedelbasis en haar brein werd overspoeld door een energiestoot.

Weer duisternis.

Een hevige pijscheut en plotselinge doodsangst rukten Helena uit haar bewusteloosheid.

Ze schoot met grote ogen overeind, net op tijd om te zien dat er een injectienaald werd teruggetrokken. Toen spanden kettingen zich aan en viel ze weer naar achteren. Haar hart ging als een razende tekeer en elke hartslag ging gepaard met een pijscheut, alsof het was doorboord.

‘Zo.’ Er klonk gekletter toen de injectienaald ergens rechts van haar in een metalen bakje werd gegooid. ‘Nu ben je als het goed is helder en kun je weer praten.’

Het was dezelfde vrouw als zo-even.

Helena bevond zich niet langer op de tafel of in een vrachtwagen. Er lag een harde matras onder haar en overal om haar heen hing de sterke, steriele geur van ontsmettingsmiddel.

Boven haar strekte zich dreigend een schemerig, grijs plafond uit.

Dwars door de pijn heen raasde er opeens energie door haar aderen, die uitgroeide tot een verzengende hitte die brandde in haar handen. Ze strekte ze in een reflex. Ook voelde ze haar bewustzijn scherper worden en werd alles om haar heen lichter en vaster omlijnd. Ze trok aan haar ketenen en het metaal sneed in haar pols.

‘Laat dat. Je breekt nog eerder je botten dan dat je uit die boeien loskomt. Als je mijn vragen beantwoordt, zal ik je misschien overeind laten komen voor de medicijnen zijn uitgewerkt. Ik heb begrepen dat het anders behoorlijk pijnlijk kan zijn.’

Nu ze zich niet kon bewegen, draaiden Helena’s hersenen op volle

toeren. Een injectie, een of ander krachtig stimulerend middel. De energie die in haar lichaam vastzat stroomde naar haar brein en haar verstrooide, paniekerige gedachten pakten zich samen tot een haarscherpe helderheid.

‘Helena Marino. Jij...’ Er werd door papieren gebladerd. ‘... had volgens je dossier onder nummer 1273 dood moeten zijn. Je was aangewezen voor ruiming, vanwege niet nader omschreven “ernstige verwondingen”. Maar onder nummer 19819 ben je juist geselecteerd voor stasis.’ Nog meer geblader. ‘Toch kan ik hier nergens terugvinden dat je daar ooit bent aangekomen of verwerkt.’ De vrouw zoog op haar tanden. ‘Je komt al sinds augustus vorig jaar niet meer in ons systeem voor. Veertien maanden. En nu treffen we je opeens aan in een stasis-loods waar je nooit bent aangekomen. Hoe kan dat?’

Helena knipperde langzaam met haar ogen terwijl ze die informatie trachtte te verwerken. Veertien maanden?

‘Niemand kan natuurlijk zo lang in stasis overleven. Zes maanden is al vrijwel onmogelijk, zelfs onder ideale omstandigheden, en jij was niet eens op de juiste manier opgeslagen. Dus waar kom je vandaan? En wie heeft je hier achtergelaten?’

Helena wendde haar gezicht af en weigerde antwoord te geven.

De vrouw humde en deed een stap dichterbij. ‘Er gebeurt je heus niets. Vertel me de waarheid en dit is allemaal zo voorbij. Waar was je voordat je in stasis werd gebracht?’

De vraag werd langzaam gearticuleerd.

Helena zei niets, al hunkerde haar kaak om in beweging te komen. Haar lichaam begon te beven toen haar hart de medicatie dieper in haar aderen pompte.

Er was niemand meer die ze kon beschermen, maar ze weigerde mee te werken met haar gevangenbewaarders, het hun gemakkelijk te maken, zelfs niet administratief.

Trouwens, ze was nergens anders geweest.

‘Waar... was... je... voor... je... stasis?’ De vrouw sprak heel luid.

Helena’s keel verstrakte en ze deed haar best om niet eens aan het antwoord te denken, want de herinnering was een marteling.

Vóór de loods was ze samen met alle anderen gevangengenomen en in kooien gepropt, bij de Alchemietoren, waar alle gevangenen naartoe waren gebracht zodat ze getuige konden zijn van de ‘viering’ ter ere van het einde van de oorlog.

Ze rook nog steeds de rook en het bloed in de zomerhitte, hoorde nog steeds het rauwe gejuich toen de leiders van het Verzet stierven en hun geschreeuw verstomde. Ze moest getuige zijn van hun dood, in het volle besef dat het zelfs toen nog niet voorbij was.

Elke keer haastte een of andere necromancer die indruk wilde maken uit het publiek zich naar voren, en binnen een paar tellen stond het lijk dan weer op, was iemand die Helena had vertrouwd, onder wie ze had gediend, teruggehaald door middel van reanimatie. Een necroslaaf, een leeg, willoos lijk. Dan werden ze opengereten, werd hun huid aan flarden gescheurd, werden hun organen uit hun lichaam gehakt, en al die tijd bleven hun ogen leeg, bleef hun gezicht slap, en dan werden ze gebruikt om de volgende 'verrader' op nog brutere wijze te vermoorden.

De executies waren pas opgehouden toen een waas van bloed de lucht rood kleurde.

Het lijk van generaal Titus Bayard werd gebruikt om zijn vrouw te doden, tergend langzaam. Ze dwongen hem de repen die hij van haar lichaam sneed op te eten.

Elke dood had Helena een stukje verder uitgehold, tot er in haar borst alleen nog een spelonk vol verdriet overbleef. Toen er niemand meer over was die het waard was om publiekelijk te worden terechtgesteld, hadden ze haar in de stasistank gestopt.

De andere gevangenen waren bewusteloos geweest toen ze werden verlamd, toen er naalden in hun aderen werden gestoken, buisjes in hun neus werden geschoven, zuurstofmaskers aan hun gezicht werden bevestigd. Helena niet.

Zij was wakker gehouden, zodat ze zich bewust zou zijn van de claustrofobische verschrikking van alles wat er met haar werd gedaan, terwijl ze in haar lichaam werd opgesloten en in het donker werd achtergelaten, wachtend tot iemand haar zou komen halen.

Dat was nooit gebeurd.

De vrouw knipte vlak voor Helena's gezicht met haar vingers en deed haar opschrikken uit haar herinneringen. De vrouw keek haar boos aan.

'Ik weiger mijn reputatie te laten bezoedelen door een miskleun met een dossier. Als je geen antwoord geeft, ga ik dit niet meer op de gemakkelijke manier doen.'

Helena kromp ineen.

‘Zie je? Je begrijpt me heus wel.’

Helena's maag verschrompelde, maar ze hield haar kiezen stijf op elkaar.

De vrouw kwam vlak bij haar staan. Helena moest zich inspannen om haar te kunnen onderscheiden. Een ietwat vierkant gezicht met ongeduldig op elkaar geperste lippen. Een medisch uniform.

‘Misschien moet ik je even een voorproefje geven.’

De vrouw drukte haar hand in Helena's nek. Helena hapte scherp naar adem toen een brandend koude energie door haar heen trok, naar haar ruggengraat.

Het was geen stroomstoot, zoals in de tank. Het kwam uit de hand van de vrouw en boorde zich als een naald in Helena's lichaam. De gekanaliseerde energie gonsde door haar heen als de klank van een stemvork, tot energie en lichaam in dezelfde golf lengte resoneerden.

De vrouw kromde haar vingers. Een helse pijn verspreidde zich door elke zenuw in Helena's lichaam. Ze slaakte een verstikte gil, happend naar adem, terwijl haar lichaam verkrampde en haar handen aan de boeien trokken.

‘Lig stil.’

Een snelle handbeweging en Helena werd slap. Onder haar borst voelde ze niets. Het was alsof haar ruggenmerg was doorgesneden. Haar bloed raasde paniekerig door haar aderen.

Weer een handgebaar en de vrouw liet de verdoving verdwijnen.

Vingers, ruw van de zeep, streken dreigend langs Helena's arm.

‘Begrijp je het nu?’

De resonantie van de vrouw trok nog steeds als elektriciteit door haar lichaam, als een fysieke waarschuwing. Bevend als een riet slaagde Helena erin te knikken. Ze had moeten beseffen dat de vrouw vivimancer was, de tegenhanger van de necromancer: iemand die met de levenden werkte in plaats van met de doden.

‘Ik wist wel dat je het zou snappen. We proberen het nog eens.’

Helena's keel werd dik. Haar ogen brandden, elke zenuw prikte en het bloed raasde in haar oren. Het kon toch zeker geen kwaad om antwoord te geven?

‘Waar kom je vandaan?’

‘Wsss... d... w-huusss...’ Helena deed haar uiterste best om haar tong te laten meewerken.

‘Geen buitenlands gebrabbel. Spreek gewoon Paladiaans,’ zei de vrouw op scherpe toon.

De ‘Paladiaanse’ taal bestond helemaal niet en de vrouw sprak in het dialect van het Noorden. Dat wilde Helena eigenlijk zeggen, maar ze dacht niet dat dat zou helpen. Ze slikte en probeerde het nog eens, maar door haar weigerachtige tong werd het onverstaanbaar gebrabbel.

De vrouw zuchtte. ‘Waarom verspillen Verzetsstrijders zoals jij toch altijd mijn tijd? Misschien moeten we je brein een schok geven, misschien herinner je je dan hoe je een nette taal moet spreken.’

Deze keer legde ze haar handen om Helena’s hoofd. Er kwam van beide kanten een resonantie, alsof er twee bekkens tegen elkaar werden geslagen.

Alles werd rood. De schreeuw die uit Helena’s keel werd geperst was dierlijk.

De handen werden met een ruk teruggetrokken. ‘Wat krijgen we nou?’

Of de vrouw rende in een kringetje rond, of de kamer draaide om haar heen. Helena wist het niet zeker.

‘Wat is dit? Wie heeft je dat aangedaan?’

Helena staarde verdoemd naar het plafond terwijl het rode waas wegtrok. Haar handen trilden en schokten, rukten krampachtig aan haar boeien. Ze wist niet wat die vraag betekende.

‘Er is iets met je geest gedaan,’ zei de vrouw. Ze klonk verbijsterd, maar ook merkwaardig opgewonden. ‘Een of andere transmutatie. Zoiets ben ik nog nooit tegengekomen. Dit zal ik moeten melden. Ik moet er een specialist bij halen. Jij hebt...’ De vrouw zweeg even. ‘Hier is geen naam voor! Ik zal er zelf een moeten bedenken...’ Ze leek voornamelijk in zichzelf te praten. ‘Transmutatieve barrières in het brein. Hoe is dat mogelijk? Ik heb nog nooit... Er zit... een patroon in.’

Ze raakte Helena opnieuw aan. Die kromp ineen, maar deze keer was de resonantie niet op marteling gericht. Het was slechts een zachte energietrilling in haar hersenen, die alles weer luguber rood kleurde.

‘Dit is doorwrocht, schitterend, professioneel werk van een vivamancer die handmatig het menselijk bewustzijn opnieuw heeft bedraad.’

Helena lag daar maar en begreep er niets van.

Het gezicht van de vrouw kwam zo dichtbij dat Helena blauwe ogen kon onderscheiden, met daartussen en rond de mond diepe rimpels. Ze staarde Helena vol gretige fascinatie aan.

‘Als Bennet er nog was, zou hij versteld staan van de precisie van dit werk.’ De resonantie stroomde zo tastbaar als vingers die in haar schedel werden gestoken door Helena’s brein. De lichte ogen van de vrouw werden onscherp terwijl ze werkte. ‘Als er ook maar ergens een miniem foutje was gemaakt, zou je een kasplantje zijn geworden, maar degene die dit heeft gedaan, heeft je vrijwel helemaal intact gelaten. Werkelijk briljant.’

‘Waaaa...t?’ Eindelijk wist Helena een herkenbaar woord uit te brengen.

‘Ik vraag me af... Hoe zou het eruitzien?’ De vrouw liep weg en kwam even later terug met een glasplaat.

Helena knee haar ogen tot spleetjes. Ze herkende het voorwerp: een resonantiescherm. Zulke schermen werden vaak gebruikt voor academische presentaties en alchemistisch-medische handelingen. Het gas maakte gebruik van reactieve deeltjes om de vorm en het patroon van een resonantiekanaal te weerspiegelen.

De vrouw hield het glas boven zich, liet haar vrije hand op Helena’s voorhoofd rusten en stuurde resonantie door haar schedel heen. Haar blikveld kleurde weer rood, maar ze tuurde erdoorheen en zag de schemerige wolk tussen de twee platen de vage contouren aannemen van het menselijk brein en vervolgens veranderen in een onbegrijpelijk spinnenweb van lijntjes die alle kanten op kronkelden.

‘Ik betwijfel of je hier iets van begrijpt, maar stel je voor dat je geest een... een stad is. Je gedachten nemen bepaalde straten om hun bestemming te bereiken. De lijntjes die je ziet, jouw straten, zijn omgelegd. Er zijn transmutatief gecreëerde barrières opgeworpen, waardoor ze in plaats van de natuurlijke patronen alternatieve routes volgen die iemand heeft aangelegd. Sommige delen zijn zelfs helemaal afgesloten. Ik kan me niet eens voorstellen hoe... De vaardigheid die dit zou vergen...’

Haar stem stierf weg. Ze legde het scherm opzij en tuurde indringend naar Helena.

‘Wie heeft er aan jou gesleuteld?’ De vraag was luid, traag en overdreven gearticuleerd.

Helena schudde slechts haar hoofd.

Het gezicht van de vrouw verhardde dreigend, maar toen leek ze zich te bedenken. ‘Dat zul je ook wel niet weten, gezien de toestand van je brein. Waarschijnlijk mag je al van geluk spreken als je je eigen

naam nog weet. Je was alchemieleerling, neem ik aan.' Ze tikte afwezig op de metalen boei om Helena's pols.

Helena knikte behoedzaam.

'En overduidelijk buitenlands.' Ze nam Helena nadrukkelijk van top tot teen op.

Helena slikte. 'Etras.'

'Aha, een heel eind van huis dus. Herinner je je resonantierepertoire?'

'Di...vers.'

'Hm.' De vrouw fronste haar wenkbrauwen en nam Helena zorgvuldiger op. 'Wacht. Ik heb weleens van je gehoord. Jij bent die jonge savant die de familie Holdfast onder hun hoede heeft genomen. Dat moet al meer dan tien jaar geleden zijn, dus dan moet je nu... ergens in de twintig zijn of zo?'

Helena's ogen brandden en ze knikte stijfjes.

De vrouw trok haar wenkbrauw op. 'Weet je nog wat er is gebeurd met je beschermheer, principaat Apollo?'

'Vermoord.'

'Hm-mm. En de oorlog? Die herinner je je vast nog wel. Heb je die jongen van Holdfast geholpen de stad plat te branden? Jullie lieve Luc, zoals jullie hem noemden?'

Helena kreeg een brok in haar keel. 'Ik heb... niet gevochten.'

De vrouw maakte een verrast geluidje en kneep haar ogen tot spleetjes. 'Maar de laatste veldslag? Ik neem aan dat je je die nog herinnert?'

Helena opende een paar keer haar mond en worstelde om haar tong te laten gehoorzamen. 'We... Het... Het Verzet verloor. Er werden... mensen... terechtgesteld. Aan het eind kwam... M-Morrough. Hij... Hij had Luc. D-Doodde hem... ter plekke. Toen... Toen brachten ze... ze me naar de loods.'

'Wie zijn "ze"?'

Helena slikte verbitterd. 'L-Lijkenpikkers.'

De vrouw grinnikte. 'Het is lang geleden dat ik iemand dat woord heb horen durven gebruiken. Alle Onvergankelijken, ongeacht hun vorm, zijn de meest gevorderde volgelingen van de Hogenecromancer. Hun onsterfelijkheid is de beloning voor hun uitmuntende prestaties. In deze nieuwe wereld eist de dood alleen diegenen op die onwaardig zijn. Wat voor beledigingen je ook in de mond neemt, jouw vrienden zijn juist degenen die niets meer zijn dan as, die maar beter kunnen worden

vergeten.' Ze tikte tegen Helena's voorhoofd. 'Maar je lijkt grotendeels intact. Dus waarom zou iemand zoveel moeite doen? En wie zou zelfs maar in staat zijn om...' De vrouw pakte het resonantiescherm er weer bij, wierp er nog een blik op en verdween toen achter de gordijnen.

Helena was blij dat ze weg was.

Dus haar herinneringen of haar hersenen waren veranderd?

Ze zou hebben gedacht dat het een list was als ze het resonantiescherm niet had gezien. Ze wist hoe een brein eruit hoorde te zien. Het vereiste een zeer gespecialiseerde, zeer uitgebreide vorm van vivimantie om een brein op die manier te transmuteren.

Dat was niet iets wat je zomaar vergat als het jou was overkomen.

Toch had ze niet het gevoel dat ze iets was vergeten, maar er was wel die verwijzing naar een ernstige verwonding.

Ze kon zich helemaal geen verwonding herinneren, alleen shock, diep verdriet en ontzetting.

Ze slikte en knipperde snel met haar ogen. Daar wilde ze niet aan denken.

Ze keek om zich heen en probeerde haar omgeving scherp te krijgen. Wat ze ook toegediend had gekregen, het was een bruut effectief middel. Er vormde zich een felle bloeduitstorting op haar borst, op de plek waar de naald in haar hart was gedreven. Elke hartslag deed pijn.

Ze keek omlaag. Er zaten stangen aan weerszijden van haar bed en de metalen boeien om haar polsen waren daaraan vastgeketend. Er zaten striemen en blauwe plekken op haar huid en onder de boeien die haar aan het bed kluisterden was om elke pols ook een band van groenachtig metaal bevestigd.

Die kwamen haar tenminste bekend voor. Ze waren tijdens de viering om haar polsen geslagen.

In de duisternis, met al dat bloed, weinig toortslicht en te veel lichamen in een krappe kooi, had ze ze nauwelijks kunnen onderscheiden. Maar ze herinnerde ze zich wel.

In de stasistank was ze zich constant bewust geweest van de banden die om haar polsen waren geklemd. Aan de randen van haar bewustzijn zweefden ze, een onontkoombare aanwezigheid die haar resonantie onderdrukte en haar weerhield van elke vorm van transmutatieve manipulatie die haar in staat zou hebben gesteld te ontsnappen.

Zelfs in de tank kon ze het lumithium voelen dat erin verwerkt was.

Van nature verbond lumithium de vier elementen lucht, water, aarde en vuur met elkaar, en uit dat verbond ontstond resonantie.

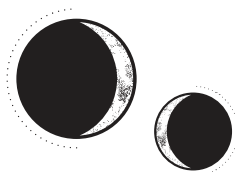
Volgens het Sacrale Geloof was resonantie een gave waarmee Sol, god van de elementaire Kwintessens, de menselijkheid wenste te verheffen. In grote delen van de wereld was resonantie een zeldzaam talent, maar niet in Sols uitverkoren natie, Paladia. Volgens een vooroorlogs onderzoek bezat naar schatting bijna een vijfde deel van de bevolking een meetbaar resonantieniveau. De verwachting was dat dat aantal in de volgende generatie verder zou stijgen.

Gewoonlijk werd resonantie gekanaliseerd in metalen en anorganische verbindingen, wat transmutatie of alchemisatie mogelijk maakte. In een beschadigde ziel die rebelleerde tegen de natuurwetten van Sol, kon de resonantie echter gecorrumpeerd raken, wat kon leiden tot vivimantie – zoals de vrouw bij Helena had gebruikt – en de necromantie die werd gebruikt voor de creatie van necroslaven.

Door middel van blootstelling aan lumithium, het resonantie-element, kon resonantie in levenloze voorwerpen worden versterkt of zelfs worden gecreëerd, waardoor ze alchemistisch bewerkbaar werden. Puur lumithium was voor stervelingen echter te goddelijk. Frequentie blootstelling leidde tot tering en bij personen met resonantie kon directe blootstelling een rauwe, metalige zenuwpijn veroorzaken.

Het lumithium in de armbanden leek Helena niet ziek te maken. Dat betekende dat het ergens door was veranderd. De felle energie die erin besloten lag was afgestemd op haar resonantie, maar in plaats van die te versterken, vertroebelde die haar zintuigen. Ze kon haar resonantie wel voelen, maar als ze die probeerde aan te wenden, waren de armbanden als statische ruis in haar zenuwen. Hoezeer ze ook haar best deed, ze kwam er niet doorheen.

Eén ding wist ze zeker: zolang die banden om haar polsen zaten, was ze absoluut geen alchemist.

2

Ergens in de buurt was een necroslaaf aanwezig. Alleen, niet in staat haar blik scherp te stellen, kon Helena het rottende vlees en de chemische conserveringsmiddelen ruiken. De Onvergankelijken gebruikten de doden als marionetten om klusjes te verrichten die ze te vies of beneden hun stand vonden. Geketend, wachtend op wat ging komen, vroeg ze zich af waar deze voor werd gebruikt. Ze tuurde om zich heen en keek of ze achter het gordijn schaduwen zag.

‘Marino?’

Haar naam werd zo zacht gefluisterd dat het een briesje had kunnen zijn.

Helena draaide zich om en bespeurde een gezicht dat tussen de gordijnen door gluurde. Ze spande zich tot het uiterste in en slaagde erin haar blik dusdanig scherp te stellen dat ze een bleek gezicht en licht haar kon onderscheiden.

‘Marino, ben jij dat?’

Helena knikte. Ze probeerde nog steeds vast te stellen wie het was.

‘Ik ben het, Grace. Ik was zaalhulp in het ziekenhuis.’ Terwijl ze dat zei, sloop ze door het gordijn naar binnen. Ze had een zwaar Noordelijk accent, met scherpe, nadrukkelijke medeklinkers.

‘Sorry, ik ben... gedesoriënteerd,’ zei Helena.

‘Ik had niet verwacht je hier te zien.’ Grace kwam dichterbij. Het gezicht dat uit het schemerdonker opdoemde was jeugdig, maar ingevallen. Ze keek bang en nieuwsgierig tegelijk.

Helena’s ogen werden groot.

Grace’ gezicht werd ontsierd door littekens, diepe sneden dwars over haar wangen, kin en neus. Dit waren niet de toevallige verwondingen van een ongeluk. Ze waren opzettelijk toegebracht.